

Františkovo slovo

č.83

Radovat se z nepředvídatelného Božího daru

Slovinci děkují Svatému otci za podporu legislativního boje za rodinu

Muslimové ubránili křesťany před islámskými extrémisty

Federico Lombardi vysvětluje, proč papež přijal Cenu Karla Velikého

Irácký patriarcha otevře Svatou bránu v kapli uprchlického tábora

Tuto noc není místo pro pochybnost

Kde se rodí Bůh, kvete milosrdenství

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Radovat se z nepředvídatelného Božího daru

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelium této neděle adventní klade do popředí postavu Marie. Vidíme ji, jak se **hned poté, co ve víře počala Božího Syna, vydává se na dlouhou cestu** z galilejského Nazareta do jednoho judského města v horách, **aby navštívila Alžbětu a pomáhala jí**. Anděl Gabriel jí zjevil, že její starší bezdětná příbuzná je v šestém měsíci těhotenství (srov. *Lk 1,26.36*). Proto Matka Boží, která v sobě nosí ještě větší dar a tajemství, jde za Alžbětou a zůstává u ní tři měsíce. Představte si setkání těchto dvou žen, jedné starší a druhé mladé. Ta mladší pozdraví jako první. Evangelium říká: „Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu“ (*Lk 1,40*). A po tomto pozdravu byla Alžběta naplněna úžasem. Nezapomínejte na slovo úžas. **Alžbětu naplnil úžas**, který zaznívá v jejích slovech: **„Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně?“** (v.43). A obejmou se a políbí. Obě těhotné ženy mají radost, starší i mladá.

Abychom s užitkem oslavili Narození Páně, **jsme vybízeni pozastavit se nad „výskytem“ úžasu. Kde se v každodenním životě vyskytuje úžas?** Existují tři takováto „místa“. **Nejprve druhý člověk**, ve kterém uznáváme bratra, protože od Ježíšova narození se v každé tváři zračí podoba Božího Syna, zejména, jde-li o tvář chudého, protože Bůh vstoupil do světa jako chudý a především chudým dovolil, aby se k Němu přiblížili.

Dalším místem úžasu, kde zakoušíme pohledem víry úžas, jsou dějiny. Často si myslíme, že se na ně díváme správně, avšak místo toho riskujeme, že si je vyložíme obráceně. Dochází k tomu například, když se nám zdá, že dějiny jsou určovány tržní ekonomikou, regulované finančnictvím a obchodem a ovládané střídajícími se mocnostmi. Bůh Vánoc je však Bohem, který „zamíchává karty“. A činí tak s oblibou. Jak to řekla Maria ve chvalozpěvu *Magnificat*: Pán mocné sesazuje z trůnu a povyšuje ponížené, hladové sytí dobrými věcmi a bohaté propouští s prázdnou (srov. *Lk 1,52-53*). To je druhý úžas: úžas nad dějinami.

Třetím místem úžasu je církev. Dívat se na ni úžasem víry znamená neomezovat se jenom na náboženskou instituci, kterou je, nýbrž vnímat ji jako Matku, která se i přes mnohé šrámy a vrásky – a máme jich mnoho – vyznačuje skvoucími rysy Nevěsty, kterou Kristus Pán miluje a očišťuje. Církev, která dovede uznat mnohá znamení věrné lásky, která jí Pán neustále posílá. Církev, pro kterou Pán Ježíš nikdy nebude majetkem, který je třeba žárlivě bránit - ti, kteří si takto počínají, chybují - bude však vždycky Tím, kdo církvi vychází v ústřety a koho církev umí očekávat s důvěrou a radostí, čímž propůjčuje hlas naději světa. Církev volající k Pánu: „Přijď Pane Ježíši!“. Matka církev má stále brány dokořán a paže otevřené k objetí všech. Matka církev dokonce vychází ze svých bran s mateřským úsměvem hledat všechny vzdálené, aby je přivedla k Božímu milosrdenství. Toto je úžas Vánoc.

O Vánocích **nám Bůh dává všechno, Sebe samého darem svého Syna, Jediného, který je veškerou Jeho radostí. A jedině srdcem Mariiným, srdcem pokorné a chudé Siónské dcery, která se stala Matkou Syna Nejvyššího, je možné jásat a radovat se z velkého Božího daru a z Jeho nepředvídatelného překvapení.** Ona kéž nám pomůže, abychom v druhých, v dějinách a v církvi vnímali úžas z Ježíšova narození, daru všech darů, nezaslouženého daru, který nám přináší spásu. Setkání s Ježíšem ať dá pocítit tento obrovský úžas také nám. **Nemůžeme však žasnout, nemůžeme se setkat s Ježíšem, pokud jej nerozpoznáme ve druhých, v dějinách a v církvi.**

Slovinci děkují Svatému otci za podporu legislativního boje za rodinu

Naprostou většinou hlasů odmítli Slovinci v nedělním referendu zákon zavádějící manželství pro dvě osoby téhož pohlaví, včetně práva na adopci dětí a genderovou indoktrinaci ve školách. Zákon schválil letos v březnu slovinský parlament. Jde o vůbec první případ, kdy referendum zrušilo již schválenou právní normu ve prospěch LGBT. Proti zákonu hlasovalo 63 procent účastníků referenda.

Hlasování Slovinců proti tzv. homosexuálním manželstvím je vítězstvím občanské společnosti – říká lublaňský pomocný biskup Lublaně Franc Sustar. Jak dodává, obránci rodiny museli v posledních letech svádět skutečný boj se státem, protože levicové vlády chtěly za každou cenu zavést do legislativy deformovaný obraz rodiny. **Svou roli sehrál také pozdrav od papeže Františka, jímž těsně před referendem na středeční generální audienci ocenil nasazení Slovinců, kteří podporují rodinu jako opěrný bod života společnosti.** Mluví **biskup Sustar:**

„Také my biskupové jsme v této věci zaujali jasné, velmi jasné stanovisko. Ukázalo se to velmi užitečné. Zmobilizovali se tak laici, kteří se začali angažovat za rodinu. Nebyla to akce „proti“ někomu, nýbrž „pro“ lidi, rodiny a děti. Ukázalo se, že vyhrát je možné, pokud jednáme přesně, organizovaně a připraveně. Proběhlo mnoho akcí, konferencí, promítaly se filmy, mobilizovalo se přes internet. Jsme velmi vděční katolickým médiím, včetně Vatikánského rozhlasu, který věrně předával veškeré informace. Odvahu nám dodal také papež František. Před pěti dny nás pozdravil a ujistil nás o modlitbě a zdůraznil roli rodiny a nezbytnost její podpory. Jsme za to velmi vděční Svatému otci – a také Vatikánskému rozhlasu.“ – říká lublaňský pomocný biskup Franc Sustar.

Připomeňme ještě, že Slovinci hlasovali proti tzv. homosexuálním manželství už v referendu v roce 2012. Parlament však tehdy nevzal jejich hlas v potaz.

Muslimové ubránili křesťany před islámskými extrémisty

Keňa. Kriminální islamistické uskupení Al-Šabáb zopakovalo zhruba po roce útok na autobus s civilními cestujícími v oblasti města Mandera na severovýchodě Keni. Při loňském útoku ozbrojení muži oddělili muslimy od křesťanů a 28 křesťanů poté zavraždili. Podle mluvčího místní policie se od té doby všechny dopravní spoje v oblasti pohybují pouze v doprovodu ozbrojené ochranky, avšak autobus zasažený v pondělí neprojel patřičným kontrolním stanovištěm, kde mu měla být ochranka přidělena. Při střelbě na projíždějící vozidlo bojovníci skupiny Al-Šabáb zasáhli několik lidí. Podle očitých svědků však tentokrát zareagovali sami cestující – po zastavení autobusu skupina islámských pasažérů odmítla rozdělení na dvě skupiny. Podle místních zdrojů vyzvali útočníky, aby „zabili všechny společně, anebo je nechali odejít“. Díky tomuto rozhodnému jednání tak mohla pravidelná linka Nairobi-Mandera pokračovat v cestě, informuje deník *Avvenire*. Událost přímo z keňské diecéze Embu komentuje farář z Iriamurai, **o. Piero Primieri:**

"Místní tisk, zejména nejprodávanější noviny „Daily Nation“, zprávu přinášejí v celostránkové reportáži a zdůrazňují, že muslimové vytvořili ochranný štít pro křesťany, ačkoli zemřel jeden člověk a tři byli zraněni. Je to skutečně povzbuzující zpráva a je radost vidět, jak se věci mění. Pravdou je, že vláda vyvíjí velké úsilí společně s imámy a muslimským představiteli, kteří veřejně požadují změnu postojů. Možná jsou to tyto snahy, možná nedávná papežova návštěva – jisté je, že také mezi muslimy dochází ke změně."

Papež během své návštěvy při setkání s mladými lidmi vyzval Keňany, aby se cítili jedním národem...

"Ano, myslím, že papežova návštěva měla velký dopad. Mluvil o tom, jaké postoje máme mít vůči druhým lidem a dokázal se dotknout toho lidsky nejlubšího v každém člověku. Lidi to

silně zasáhlo. A najednou tu vidíme šedesát cestujících, jak drží pospolu, a muslimům se podaří vyhnat ozbrojence. To je skutečná známka změny, také protože to vyžaduje odvahu. Myslím, že obdobné zprávy lidem dodají kuráž a pohnou jejich svědomím. Takto začíná bratrství, které samozřejmě není jednoduché, protože všichni tíhneme k rozdělení a rozporům. Papež ale vyzval, aby se lidé neuzavírali ve svých kmenech a klanech, a možná začínáme sklízet první plody."

23.12.2015

Federico Lombardi vysvětluje, proč papež přijal Cenu Karla Velikého

Dnes bylo oznámeno, že **Cena Karla Velikého, která se těší velké mediální pozornosti a je udělována městem Cáchy osobnostem, které se zasloužily o evropské hodnoty, bude příští rok patřit papeži Františkovi**. Písemné zdůvodnění, které bylo k této příležitosti vydáno, uvádí, že „papež ve chvíli krize, která odsunula na druhé místo všechny výdobytky integračního procesu, přináší Evropě poselství naděje. Poukazuje přitom na promluvy, které Petrův nástupce pronesl během své jednodenní [návštěvy ve Štrasburku](#) v listopadu loňského roku. Papež – píše se ve zdůvodnění - je „hlasem svědomí“ a „mimořádnou morální autoritou“. Tiskový mluvčí Svatého stolce, otec **Federico Lombardi**, v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas komentuje rozhodnutí výboru, který zmíněnou cenu uděluje.

„Víme, že papež František nikdy nepřijal žádnou cenu nebo vyznamenání udělené jeho osobě. Jde proto o událost zcela výjimečnou a můžeme se ptát, proč tak učinil. Zeptal jsem se jej a on mi odpověděl, že jde o cenu za mír a on v této chvíli, kdy ve světě vidíme velká rizika, jež ohrožují mír - mluví ostatně často o rozkouskované třetí světové válce - má za to, že hovořit o míru a povzbuzovat k míru je zcela zásadní. Papež tedy tuto cenu interpretuje nejenom jako něco, co dostal on sám jako ocenění své osoby, ale jako příležitost vyslat ve snaze o mír nový signál, který je určen celé Evropě - kontinentu, který má vytvářet mír a pokračovat v jeho vytváření; příležitost ke společné modlitbě papeže, všech národů a lidí dobré vůle za mír a tak projevit touhu, přání a úsilí vytvářet na tomto kontinentě a na celém světě mír.“

Tato cena je významná evropská cena, ale papež není Evropan...

„Ano, tento aspekt považuji rovněž za významný. První neevropský papež této moderní doby dostává velkou evropskou cenu. Je to za jeho velkolepou promluvu ve Štrasburku, kterou si všichni pamatujeme. Dokázal tehdy oslovit Evropský kontinent ve velmi širokých a povzbudivých perspektivách, a to právě tehdy, kdy se Evropa již několik let potýká s velkými těžkostmi. Papež dovedl naznačit pevnější, hlubší a krásnější horizonty a hodnoty: úcta k člověku, úsilí o solidaritu se všemi národy, vytváření míru.. Velké hodnoty, na kterých vznikla idea Evropy a na kterých se musí obrodit a rozvíjet, aktualizovat a oživovat, aby byla schopna významně přispívat k ideální vyhlídce celého lidstva. Papež si uvědomuje, že hledí na Evropu zvnějšku, v globálním horizontu, a je schopen a odhodlán ukázat znovu Evropě její nejhlubší a nejdůležitější povolání, povzbudit ji, aby neměla strach, neklesala na mysli a pokračovala v předkládání těchto ideálů celému lidstvu svými bohatými zdroji inteligence, dějin a kultury, které mají nadále přispívat k dobru celého lidstva.“

Také Jan Pavel II. obdržel v roce 2004 tuto cenu...

„Ano, papež František není první. Jan Pavel II. byl rovněž velkým papežem míru, velkým stavitelem a inspirátorem Evropy a obou jejích plic, smíření a sjednocení evropského východu a západu. Řekl bych však, že Jan Pavel II. byl papežem hluboce evropským svojí osobní historií, a domnívám se, že jeho zásluhy mohly být čteny z odlišného hlediska. Pokud jde o papeže Františka, zdá se mi, že tímto hlediskem je právě povolání Evropy v globálním horizontu, protože papež František v této době mluví k celému světu encyklikou Laudato si´,

svými promluvami o míru ve světě, o mezináboženském dialogu, o solidaritě mezi všemi národy. Právě pro důležitost těchto poselství se stal velkým inspirátorem dnešního evropského kontinentu.“ - Komentuje o. Federico Lombardi.

24.12.2015

Irácký patriarcha otevře Svatou bránu v kapli uprchlického tábora

Bagdád. Během adventních rekolekcí pro kněze a jáhny chaldejské arcidiecéze Bagdádu, **patriarcha Luis Raphael Sako vybídl, aby se letošní svátky Narození Páně slavily ve zvláštním usebrání a aby se rezignovalo na světské oslavy.** Patriarcha doporučil svým kněžím, aby nepřijímali žádná oficiální přání od představitelů vlády a jiných náboženských komunit. Důvodem je netečnost irácké vlády k tragédii a pronásledování, jaké zakoušejí křesťané v této většinově muslimské zemi. Patriarcha vyjmenoval tři věci, které jsou příčinou jeho apelu: **vyhnání křesťanů z Mosulu a Ninivské planiny** bojovníky ISIS, **stále platný zákon nutící děti k přestupu na islám**, pokud se jeden z rodičů rozhodne být muslimem a poslední protikřesťanská zastrašovací akce, při které byly na domy v Bagdádu rozvěšeny plakáty **přikazující křesťankám zakrývat si tváře závojem.** Patriarcha Sako také ohlásil, že na slavnost Narození Páně otevře Svatou bránu v kapli uprchlického tábora iráckého hlavního města. A ve svém vánočním poselství napsal: **„Narození Krista, který přichází do našich srdcí budeme slavit v tichosti a v slzách, ale zároveň s vnitřním pokojem, jenž navzdory zkouškám prohlubuje radost z víry a naději, která nás mobilizuje k práci za spravedlivější zemi a lepší budoucnost.“**

Tuto noc není místo pro pochybnost - *Homilie papeže při půlnoční mši ze slav. Narození Páně, baz. sv. Petra*

Tuto noc září „veliké světlo“ (Iz 9,1); všechny nás ozařuje světlo Ježíšova narození. Jak pravdivá a aktuální jsou slova proroka Izaiáše, která jsme slyšeli: **„Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost“** (Iz 9,2). Naše srdce bylo naplněno radostí již v samotném očekávání této chvíle; nyní je však tento pocit rozmnožen a překypuje, protože příslib se naplnil a konečně uskutečnil. Radost a jásot nás ujišťují, že poselství obsažené v tajemství této noci přichází doopravdy od Boha. Není místo pro pochybnost; tu ponechme skeptikům, kteří právě proto, že se dotazují pouze rozumu, nikdy nenacházejí pravdu. Není místo pro lhostejnost, jež vládne srdci toho, kdo nedovede mít rád, protože má strach, že něco ztratí. Je vypuzen každý smutek, protože **Dítě Ježíš je opravdovým těшитelem srdce.**

Dnes se narodil Boží Syn, všechno se mění. Spasitel světa přichází, aby měl účast na naší lidské přirozenosti, už nejsme samotní a opuštění. Panna nám nabízí svého Syna jako počátek nového života. **Pravé světlo přichází rozzářit naši existenci, často pohlcenou stínem hříchu. Dnes znovu objevujeme, kdo jsme!** V této noci se nám ukazuje cesta, kterou je třeba se pustit, abychom dosáhli cíle. Nyní, musí ustát každý strach a obava, protože světlo nám ukazuje cestu k Betlému. Nemůžeme zůstat neteční. Není nám dovoleno zůstat nehybnými. Musíme se jít podívat na svého Spasitele uloženého v jeslích. Je to důvod radosti a jásotu: toto Dítě se „narodilo nám“ a bylo „dáno nám“, jak zvěstuje Izaiáš (srov. 9,5). Lid, který se již dva tisíce let ubírá cestami světa, aby dal každému člověku účast na této radosti, je pověřen posláním umožňovat poznání „Knížete pokoje“ a stávat se mezi národy Jeho účinným nástrojem.

Když tedy slyšíme mluvit o Kristově narození, umlkněme a nechejme mluvit ono Dítě, vtiskněme si do svého srdce Jeho slova, aniž bychom odtrhovali zrak od Jeho tváře. Vezmeme-li Jej do náruče a necháme-li se od Něj obejmout, vnese nám do srdce pokoj, který nebude mít konce. **Toto dítě nás učí, co je v našem životě doopravdy podstatné.** Rodí se v chudobě světa, protože pro Něho a Jeho rodinu se nenašlo přístřeší. Nachází útočiště a útulek v jeskyni, je uloženo do jeslí určených dobytčatům. A přece toto nic vyzařuje světlo Boží slávy. Odtud vede cesta pravého osvobození a trvalého vykoupení pro lidi prostého

srdce. **Od tohoto Dítěte, jehož tvář má rysy dobroty, milosrdenství a lásky Boha Otce, vychází snaha nás všech - Jeho učedníků - „odříci se bezbožného života“ a světského bohatství, abychom žili „rozvážně, spravedlivě a zbožně“ (Tit 2,12).**

Ve společnosti nezřídka opojené konzumem a rozkošemi, hojností a přepychem, zdáním a narcismem, nás Ježíš volá, abychom jednali *střídmě*, tedy prostě, vyváženě, přímočaře a chápavě a abychom žili tím, co je podstatné. Ve světě, který je příliš často tvrdý vůči hříšníkům a povolný vůči hříchu, je zapotřebí pěstovat silný smysl pro spravedlnost, hledat a plnit Boží vůli. **V této kultuře lhostejnosti, která se nezřídka stává nelítostnou, má však náš životní styl překypovat *zbožností, empatií, soucitem a milosrdenstvím čerpanými denně ze studnice modlitby. Kéž jsou také naše oči plné úžasu a obdivu, když v Dítěti Ježíši nazíráme Božího Syna* jako betlémští pastýři. Ať k Němu z našich srdcí stoupá prosba: „Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství a dej nám svou spásu!“ (Žl 85,8).**

25.12.2015

Kde se rodí Bůh, kvete milosrdenství

Drazí bratři a sestry, požehnané Vánoce! - Kristus se nám narodil, *jásejme v den naší spásy!*

Otevřme svá srdce, aby se nám dostalo milosti tohoto dne, kterým je On sám: **Ježíš je zářivý »den«**, který vyšel na horizontu lidstva. **Den milosrdenství, ve kterém Bůh Otec zjevil lidstvu svoji nezměrnou něhu.** Den světla, který rozptyluje temnoty strachu a úzkosti. Den pokoje, ve kterém je možné se setkat, rozmlouvat a zejména se smířit. Den radosti: »veliké radosti« pro maličké a pokorné a pro všechen lid (srov. *Lk 2,10*).

Tohoto dne se z Panny Marie narodil Ježíš, Spasitel. Vánoční jesličky umožňují užít »znamení«, které nám daroval Bůh: „děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích“ (*Lk 2,12*). Jako betlémští pastýři se jdeme také podívat na toto znamení, tuto událost, která se v církvi každoročně obnovuje. Narození Páně je událost, která se obnovuje v každé rodině, v každé farnosti, v každé komunitě, která přijímá Boží lásku vtělenou v Ježíše Krista. Církev jako Maria všem ukazuje toto Boží »znamení«: Dítě, které nosila v lůně a přivedla na svět, ale které je Synem Nejvyššího, protože „je z Ducha svatého“ (*Mt 1,20*). Proto je *Spasitelem*, neboť je Božím Beránkem, který na sebe bere hřích světa (srov. *Jan 1,29*). Spolu s pastýři **poklekněme před Beránkem, klaňme se Boží Dobrotě učiněné tělem a dovolme slzám lítosti, aby zalily naše oči a obmyly naše srdce. Všichni to potřebujeme.**

Jedině On, Jedině On nás může spasit. Jedině Boží Milosrdenství může vysvobodit lidstvo z tolika – někdy monstrózních - forem zla, které v něm plodí egoismus. Boží milost může obrátit srdce a nalézt východiska ze situací, které jsou lidsky neřešitelné.

Kde se rodí Bůh, rodí se naděje. On přináší naději. **Kde se narodí Bůh, rodí se pokoj. A kde se narodí pokoj, není už místo pro nenávist a válku. A přece právě tam, kde přišel na svět Boží Syn učiněný tělem, stále existuje napětí a násilí, přičemž pokoj zůstává darem, o který je třeba prosit a který je třeba vytvářet.** Kéž Izraelci a Palestinci znovu zahájí přímý dialog a dosáhnou dohody, která umožní oběma národům žít v harmonii a překonat konflikt, který je dlouhodobě staví proti sobě a má závažné odezvy v celém regionu.

Prosme Pána, aby dohoda dosažená na půdě Spojených národů vedla co nejdříve k zastavení lomu zbraní v Sýrii a přinesla pomoc vyčerpanému obyvatelstvu v jeho velmi těžké humanitární situaci. Stejně tak je naléhavé, aby dohoda o Libyi našla podporu všech a byla tak překonána závažná rozdělení a násilí, které tuto zemi trápí. Pozornost mezinárodního společenství ať se jednomyslně snaží ukončit krutosti, které - jak ve zmíněných zemích, tak

také v Iráku, Jemenu a subsaharské Africe - stále kosí početné oběti, způsobují nezměrné utrpení a nešetří ani historické a kulturní památky celých národů. Myslím rovněž na ty, které postihly odporné teroristické činy, zejména nedávná krveprolití, ke kterým došlo ve vzdušném prostoru Egypta, v Bejrútu, Paříži, Bamaku a Tunisu.

Našim bratřím, kteří jsou v mnoha částech světa pronásledováni pro svoji víru, ať Betlémské Dítě daruje útěchu a sílu. Jsou to naši mučedníci dneška.

Pokoj a svornost vyprošujeme drahému obyvatelstvu Demokratické republiky Kongo, Burundi a Jižního Súdánu, aby se za pomoci dialogu posílilo společné úsilí o povznesení občanské společnosti v upřímném duchu smíření a vzájemného porozumění.

Narození Páně kéž přinese pravý mír také Ukrajině, dodá úlevu těm, kdo trpí důsledky konfliktu, a povzbudí ochotu k naplnění přijatých dohod, aby byl v celé zemi opět nastolen pokoj.

Radost tohoto dne ať osvítlí snahy kolumbijského lidu, aby oživen nadějí nadále usiloval o dosažení kýženého míru.

Kde se rodí Bůh, tam se rodí naděje; a kde se rodí naděje, nacházejí lidé důstojnost. A přece existují i dnes zástupy mužů a žen, kteří jsou zbaveni svojí lidské důstojnosti a jako Betlémské Dítě trpí chladem, chudobou a odmítáním. Ať dnes pocítí naši blízkost ti nejvíce bezbranní, zvláště děti-vojáci, ženy vystavené násilí, oběti obchodu s lidmi a s drogami.

Ať nechybí naše pomoc těm, kdo na útěku před bídou a válkou cestují příliš často za nelidských podmínek a nezřídka riskují život. **Ať jsou hojným požehnáním odměněni jednotlivci i státy, kteří velkoryse podporují a přijímají četné migranty a uprchlíky, pomáhají jim vytvářet důstojnou budoucnost pro sebe a své drahé a integrovat se do společností, které je přijímají.**

V tento sváteční den ať Pán daruje naději těm, kdo jsou bez zaměstnání - a je jich mnoho - a podpoří úsilí těch, kdo mají veřejnou odpovědnost na politickém a ekonomickém poli, aby se zasazovali za obecné dobro a chránili důstojnost každého lidského života.

Kde se rodí Bůh, kvete milosrdenství. To je nejcennější dar, který nám dává Bůh, zejména v tomto Svatém roce, ve kterém jsme voláni, abychom objevovali něhu, kterou nebeský Otec chová ke každému z nás. Pán ať dá zejména vězněným zakusit svoji milosrdnou lásku, která hojí rány a přemáhá zlo.

A tak dnes společně *jásejme v den naší spásy*. Rozjímejme nad vánočními jesličkami, hledme na Ježíšovu otevřenou náruč, která nám ukazuje milosrdné objetí Boha, když nasloucháme vzlyku Dítěte, které šeptá: „Kvůli svým bratřím a přátelům budu říkat: Pokoj v tobě!“ (Žl 121 (122), 8).